

බව්දධයකුගේ එකම ප්‍රාර්ථනාව නිවන් මග අවබෝධ කරගැනීමයි. ඊට ඉස්සලේලා දැනගන්න අවශ්‍ය යයි අපි නිවන් දකින්නට කියන එක. අද කට ලක සම්මතය ඉන්න බව්දධයා දනේ උත්තරය තමයි "මා ලක සියලු දේ දුකයි, මා සියලු දේ අනභව්‍යමනේ නිවන් දකින්නට" කියන එක. හිමිම, එතකට අහන කතොට හිතනවො මුට පිසසුද මා පනේ පනේ නියතෙ සැප නැහැ කියන්නෙ කියලා.

එතකට මා බුදුපියාණන්වහන්සා දැක්ක දුක මා කදද? මා "මහලු වීම", "මරණයට පත්වීම", "අකැමති අය සමග එක් වීම", "ලබවීම" ඊදි අපි ඵදිනදො විදින, ඵනම කනෙකුට තා ධුම් යන දුක ගැන කියන්නද උත්වහන්සා අප්‍රමාණ කාලයක් පරුම පුරාගනෙ ඵිත් මා ලකටෙ දි ගණා කලා.

ඵ උනුම වූ සර්වඥ කදාණයට පමණක් ගවර (පසුව ශ්‍රාවක ගවර) වූ, කිසිම අන්ය සාසනාත්වහන්සා ලාගනේ දැනගන තා හැකි මා ලක අසාර බව, අනාථ බව අවබෝධ කල හැකි මුලු අසුභාරදාහක් ධර්මසකන්ධයම කැටිවූ වූ ත්‍රිලෝක පණය හඳුනාගමු.

{audio}media/mp3/saddharmaya/S_Anichcha_Dukkha_Anaththa_11042010.mp3{/audio}

